

Τ Α Τ Ε Μ Ε Ν Η

ΦΥΓΑΣ ΘΕΟΘΕΝ . . .

. . . ΥΠ' ΑΝΤΡΟΝ ΥΠΟΣΤΕΓΟΝ . . .

Πόσον μικρά εἶνε τὰ τεμένη μπροστά στοὺς πόθους μας. Τὰ ἱερὰ τεμένη πὺ φεύγουν λευκὰ ἢ ἀλειμμένα ὄχρα στὴ φλογερὴ γαλανότητα τοῦ ὀρίζοντα. Τὰ τεμένη, τὰ τεμένη π' ἀκουμποῦν πάνω στὰ στεγνωμένα καὶ θλιβερά ἀπομεινάρια τοῦ σώματός μας, γιὰ νὰ ψηλώσουν τὰ κεφάλια τους περίεργα πάνω ἀπ' τὰ δώματα τῶν σπιτιῶν καὶ νὰ ρωτήσουν σὰν τὰ παιδιά πὺ μὲ τὰ μάτια βαθειὰ ρωτᾶν καὶ περνᾶνε δίχως νὰ μάθουν.

Ἡ Ἀνία σᾶς ξεπερνᾶει καὶ ξεπερνᾶει τ' ὄνειρό σας πὺ συλλογιέται καὶ σταματᾷ στὴν ἡμισέληνο, ὅπως στὰ δέντρα τὰ ἡρωϊκὰ φαντάσματα τῶν φθινοπωριάτικων φύλλων.

Οἱ κώδωνες, οἱ κώδωνες τᾶς Λατρείας μας πόσον πένθιμα κρούουν. Ὁ πόνος τῆς ἀμφιβολίας ἐρράγισε τὴ φωνή τους καὶ ὁ ἦχος τους μοιάζει τ' ἀνακατεμένα κόκκαλα τῶν νεκρῶν πὺ ξεθάφτουν. Τὸ μεγάλο ψυχορράγημα σφίγγει τὴν καρδιά μας, γιὰτὶ ὁ χιτώνας τοῦ ἀφανισμοῦ σαβανώνει Ἐκείνον πὺ ἦρθεν ἀργὰ ὕστερ' ἀπ' τὴν Ἀνία.

Πόσον παράξενη, σὰν βλαστήμια στὴ Ζωή, ἡ φωνὴ τοῦ μουεζίνης ὑμνώντας τὴν ἀνωτέρα Ὑπαρξὴ πὺ ἀρνήθηκε στὸν ἑαυτὸ της καὶ στὰ Δαιμόνια τὴ Χάρη τῆς Ἑνότητος κ' Ἐκείνον πὺ πέρασε δίχως νὰ ὑποψιασθεῖ τὴν ἀγάπη τῆς Ζωῆς καὶ τὴν ἀηδία γιὰ τὴν Κατάπτωση πὺ λευκαίνει τοὺς κροτάφους ὅλων ἐκείνων πὺ θὰ πιθυμοῦσαν νὰ ζήσουν ἔξω ἀπ' τὸν περίβολο τοῦ Χρόνου.

Καὶ ὅσοι δὲν εἶχετε τὴν εὐτυχία ν' ἀφανισθεῖτε πρὶν δοκιμάσετε τὴν κατάρρα τῶν δακρύων ἢ πὺ δὲ συχαίνεσθε τὸν ἑαυτὸ σας ἀλλὰ χαμογελάτε στὴ θλίψη σας, ὅλοι ἐσεῖς, ἀνθρώποι, πὺ ἦρθετε νὰ ἐπιβάλλετε Λατρεῖες, στηριζόμενοι στὴ Διχόνοια τῆς παγκόσμιας Πολλότητος, καὶ σεῖς πὺ ἀρμενίζετε στὰ στερεωμένα κάλλη τῆς Σεμράμιδας, ὅλοι σας πὺ ζητᾶτε, ζητᾶτε, πόσον ἀταίριαστα μοῦ εἶνε τὰ λόγια σας, ἔξόν ἀπὸ ἐκεῖνα πὺ ἡ ψυχὴ βαριέται καὶ παραδαρμένη κουρταλαίει τὴ θύρα τῆς Λήθης ζητιανεύοντας τὴν Ἀνάπαψη.

Καὶ νὰ ἡ σκέψη, πὺ γεννᾷ τὰ λόγια—τὰ λόγια πὺ γυρίζουνε πάλι σὲ σκέψεις ρωμαντικές.